

14
missing

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

Dewijl wij dan, broeders! vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op eenen verschen en levenden weg, welken hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is, door zijn vleesch, en dewijl wij hebben eenen grooten Priester over het huis Gods; zoo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, onze harten gereinigd zijnde van het kwaad geweten, en het lichaam gewasschen zijnde met rein water.

Hebr. 10 ; 19—22.

No. 15.	1 Augustus 1904	9de Jaargang.
---------	-----------------	---------------

HET „VIJFDE EVANGELIE”.

Redevoering, gehouden in den Granite-Ring-Tabernakel, Zondag
29 Mei 1904, door Ouderling B. H. ROBERTS.

Gedurende de maand Maart van het loopende jaar hield een sectarische predikant, die een hooge standplaats inneemt in onze maatschappij, verscheidene redevoeringen in Salt Lake City — drie, denk ik — tegen het derde boek van Nephi, in het Boek van Mormon. Dit derde Nephi heeft de eerwaarde heer zeer gelukkig het vijfde evangelie genoemd. Het spijt mij dat die benaming mij niet voorgekomen is, of een anderen Ouderling in Israël. Had ik den titel verzonnen, dan zou ik er zeer trotsch op geweest zijn, want ik beschouw hem als een allergelukkigste. Natuurlijk: de andere vier evangeliën zijn bevat in onze Hebreeuwsche schriften. Zij zijn de boeken van Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes. Wij spreken er over als de vier evangeliën. En deze eerwaarde heer verwijst naar III Nephi als het vijfde evangelie. Ik noem het het Amerikaansche evangelie, want zodanig beschouw ik het. Natuurlijk trekt de eerwaarde heer, na het noemen van den titel, het recht van het boek om den titel te dragen in twijfel. Het onderwerp zijner drie redevoeringen is het overwegen van de vraag of dit Nephitische boek waard is gerangschikt te worden bij de vier evangeliën van de Hebreeuwsche schriften. Hij beantwoordt de vraag ontkennend.

Ik zal niet trachten in de opmerkingen die ik hedenavond maak alle drie redevoeringen van dien heer te behandelen. Ik zal mij tevreden stellen met op één te zinspelen, en dat wel de derde, „Twijfelachtige en werkelijke Evangeliën” genoemd. Een woord van verklaring over de term „twijfelachtige evangeliën”. Gedurende de eerste en tweede eeuw van de Christelijke jaartelling ontstond er heel veel verdichtsel

en legende uit de geschiedenis van den Heiland. De vier evangeliën laten, zooals gij weet, Zijne kindsheid en jeugd onbeschreven. Tusschen den tijd dat Zijne aardsche beschermers hunne woonplaats in Nazareth vestigden tot den tijd waarop Hij zijne openbare bediening aanving — in die geheele periode krijgen wij maar één vluchtig gezicht van Hem, dat was toen Hij twaalf jaar oud was, en dan vernemen wij van Hem dat Hij in den tempel is, redeneerende met de doctoren — doctoren in de filosofie en doctoren in de theologie — beide vragen doende en beantwoordende. Hetgeen de arme geschiedenis faalde neer te schrijven, dat zochten fabel en legende aan te vullen; vandaar hebben wij een verzameling van boeken, het Twijfelachtige Nieuwe Testament genoemd, dat Hem en Zijn vertoeven in Egypte en in Zijne kinderjaren behandelt, het Evangelie van de Kindsheid genoemd, twee boeken: het evangelie van de Geboorte van Maria, een aantal brieven — zoo'n 15 of 20 boeken bijelkander. Zij zijn zoo buitensporig met beweringen, zoo verwondering-wekkend in hun aard, dat zij gewoonlijk mistrouwd worden door de Christenen en „twijfelachtige” boeken omtrent Jezus en de eerste dagen der Christenheid genoemd worden. Onze eerwaarde vriend rangschikt het vijfde evangelie onder deze twijfelachtige boeken en zegt dat het geen hooger plaats verdient dan die boeken waarop ik hier in het kort gezinspeeld heb.

Ik zal bij dit punt het beknopt overzicht van des eerwaarden redevoering lezen; terwijl het beknopt overzicht natuurlijk niet zoo bevredigend kan zijn als de geheele redevoering, denk ik toch dat hij waarschijnlijk zijne hoofdbezwaren tegen het boek vermeld heeft zooals ik ingelicht ben: hij maakte zelf het beknopt overzicht voor de openbare pers gereed, zoodat dit zijne voorstelling is van zijne redevoering en de punten die hij opteekende tegen ons III Nephi:

BEKNOPT OVERZICHT VAN DR. PADEN'S REDEVOERING.

„Twijfelachtige en werkelijke Evangeliën” was gisteravond de titel van Dr. William M. Paden's redevoering. Zij was in zeker opzicht een voortzetting van zijne redevoeringen over het Boek van Nephi, en wederom vergaderde er een groote bijeenkomst om hem te hooren. Hij gaf eerst een verslag van de twijfelachtige evangeliën van de kindsheid, Nicodemus, de geboorte der Maagd, en andere. Deze vergeleek en rangschikte hij bij het evangelie naar de beschrijving van Nephi, hetwelk hij de twee voorafgaande Zondagen verklaard en behandeld had. Veel van deze zoogenaamde evangeliën kon men aanhalen of vergaderen uit de werkelijke evangeliën; het grootste gedeelte van het overige van den inhoud, van het overige dat niet overgeschreven is, kon iedereen schrijven. Vervolgens ging Dr. Paden voort met te spreken over de wijze waarop onze werkelijke evangeliën iets toevoegden van werkelijke waarde aan de beelden van Christus. Aldus verbeterde Mattheüs Markus, Lukas Mattheüs en Markus, en Johannes allemaal. Voegt III

Nephi iets van waarde bij dit beeld? vroeg hij. Lukas geeft ons het verhaal van den verloren Zoon, Johannes het verhaal van den barmhartigen Samaritaan, Mattheüs heeft ons vele gelijkenissen gegeven. Wat voegt Nephi erbij dat verdient gerangschikt te worden bij zulke openbaringen? Hoe komt het dat dit zoogenaamde vijfde evangelie ons geen nieuwe gelijkenissen geeft? Eén werkelijke, oorspronkelijke gelijkenis van die klasse die in het evangelie van Mattheüs gevonden wordt, zou het de noodige plaats doen innemen. Eén grootsch nieuw hoofdstuk gelijk het 15de van Lukas, of het derde van Johannes, zou zoo'n groote verrassing in dit evangelie naar de beschrijving van Nephi wezen als een Psalm gelijk de 23ste wezen zou in het eerste gedeelte van het Boek van Mormon.

„Aangaande de echtheid van het would-be vijfde evangelie maakte Dr. Paden gebruik van een zeer geschikte en uitwerking-doende gelijkenis. Hij zeide de vraag is niet, vanwaar zegt men dat zij het kregen, maar is het goud. Deze vier goudklompen [i. e. de vier Hebreuwsche evangeliën] zijn goud. Indien uwe veronderstelde goudklomp het niet is, komt het er weinig op aan waar gij hem kreeg; uw vader en grootvader kunnen zich vergist hebben — gij moet u aan de goudproef onderwerpen”.

DE VRAAG GESTELD.

Gij zult opmerken dat de allereerste beschouwing in des eerwaarden redevoering is: Voegt III Nephi iets toe aan het beeld van Christus? Wordt onze Christelijke kennis er door vermeerderd? Het is deze vraag die ik veronderstel te beschouwen.

Om mede te beginnen, beantwoord ik de vraag bevestigend en zeg allernadrukkelijkst: ja, III Nephi voegt iets toe aan de beelden van Christus, en voegt iets toe aan onze getuigenis van Christelijke kennis. Ik verwonder mij er over dat de eerwaarde zulk een vraag kon doen trots de feiten die in III Nephi staan. Ik zou gedacht hebben dat één groote waarheid, die in III Nephi verkondigd wordt, zijne aandacht zou getrokken hebben, namelijk, die ééne waarheid dat Jezus in deze westelijke wereld verscheen en zodoende een volk bediende opdat twee groote vastelanden, die later met natiën van menschen gevuld zouden worden, mochten komen tot een kennis van Jezus Christus en van het Evangelie der zaligheid hetwelk Hij leerde. Ik zou gedacht hebben dat dat eene feit een volledig antwoord geweest zou zijn op de vraag van dien heer. Het feit dat de gerechtigheid en barmhartigheid van God verbreed worden door deze groote waarheid, voegt aanmerkelijk veel toe aan onze Christelijke kennisschat. Want in plaats van te vernemen dat God's barmhartigheid en de werkzaamheden Zijns Zoons bepaald blijven bij het oostelijk halfmond, vernemen wij uit dit vijfde evangelie, dat God Zijnen Zoon op een bijzondere zending zond naar hen die deze westelijke wereld bewonen. en dat hij hun dezelfde groote waarden

aanbod waarop Zijn evangelie gegrond is, die Hij heeft aangeboden aan die van de oostelijke wereld; en dat, bovendien, terwijl Hij hier den Nephieten de inlichtingen gaf dat Zijne werkzaamheden in Judéa en onder hen niet al Zijne werkzaamheden waren die Hij moest verichten in het belang der menschheid en hunne zaligheid, maar dat Hij moest heengaan naar de verloren stammen Israëls en Zichzelf en Zijne boodschap aan hen verklaren. Aldus wordt de horizon van Christus' zending vergroot tot buiten alles wat vernomen kan worden van de vier evangeliën, en de kennis kan alleen gevonden worden in het vijfde evangelie — het derde boek van Nephi.

Dat is echter een te algemeene blik over het onderwerp om er mede tevreden te zijn. Ik veronderstel deze zaak nauwkeuriger te behandelen en in bijzonderheden te treden. Laat mij ten eerste uwe aandacht vestigen op de toestanden die er bestonden bij den aanvang van dit vijfde evangelie. Het vangt aan bij het een-en-negentigste jaar van de regeering der richteren — een tijd die overeenstemt met ons jaar één van de Christelijke jaartelling. Toentertijd verwachtten de Nephieten min of meer de geboorte van den Zoon Gods, want de Heere had zich niet zonder getuigen gelaten onder de aloude inwoners van dit groote land, maar Hij had, evenals in Judéa, profeten verwekt, die de komst van den Messias voorspelden en de toestanden die er bij Zijne geboorte in de wereld wezen zouden. Een vijftal jaren voor het openen dezer periode, moeten wij in aanmerking nemen, verscheen er een Lamanitischen profeet onder de Nephieten en profeteerde op wonderbaarlijke wijze aangaande gebeurtenissen die de deuren des volks naderden, verklarende dat binnen vijf jaren vanaf den tijd toen hij daar sprak, er een teeken zou gegeven worden aan het volk van deze westelijke wereld, dat de Messias geboren was. Dat teeken zou zijn het voortduren van het daglicht gedurende twee dagen en een nacht; dat, ofschoon de zon als naar gewoonte achter den westelijken horizon zinken zoude, het daglicht den geheelen nacht door voortduren zoude; de zon zou weder opkomen aan den morgen volgens hare orde, en zij zouden weten dat dit vreemd verschijnsel van voortdurend licht daar geweest was, niet-tegenstaande de afwezigheid van de zon; en ook zou er een nieuwe ster verschijnen.

Voegt dat iets toe aan het beeld in de loopbaan van den Messias? Is het niets dat de inwoners van de westelijke wereld in de hemelen een allerschoonst teeken zouden zien dat Jezus geboren was, en door dat teeken, in vervulling van de door de profeten gemaakte voorzegging, zij een getuigenis van God zouden ontvangen dat Zijn Zoon in de wereld gekomen was om de verlossing van het ras teweeg te brengen? Ik denk dat het een schoon beeld toevoegt aan de loopbaan van Jezus Christus, en een beeld waarover de vier evangeliën zwijgen.

Deze zelfde profeet voorspelde eveneens de teekenen die er bij den

dood van den Messias wezen zouden; want door profetie waren de Nephieten bekend geworden met het feit, dat Jezus, ofschoon hij de Zoon van God was, toch moest sterven en begraven worden opdat hij door die daad voldoen mocht aan de eischen van een onverbiddelijke wet, waaronder het menschdom verbannen was uit de tegenwoordigheid van God en onderworpen aan den dood. Zoodoende profeteerden zij van Zijnen dood. Deze Lamanitische profeet, Samuël, verklaarde dat gedurende den tijd waarin de Zoon van God opgeofferd zou worden aan het kruis, dit westelijk halfroond machtig geschud zoude worden door de doodsangsten der fysieke natuur; dat groote valleien opheffing zouden ondergaan en tot bergen opgeworpen zouden worden; dat vele hooge plaatsen en bergen ter neder geschud zouden worden; dat vele deelen des lands zinken zouden en dat de zee ze zoude bedekken; dat sommige steden aldus zouden verwoest worden; in andere gevallen zouden groote bergen van aarde goddelooze steden bedekken voor het aangezicht Gods; en aldus zouden er zijn opheffing, overstromingen, aardbevingen en stormen, felle en hevige bliksemen, en al de elementen zouden getuigenis geven dat de Zoon van God de pijnen des doods onderging. Bovendien dat deze periode van overstromingen en veranderingen op de aarde gevolgd zoude worden door drie dagen van dikke en volkomen duisternis, totdat men niet meer zou kunnen zien, beroofd zijnde van het licht dat zoo goed is voor het oog en zoo noodzakelijk voor het leven.

Beide deze gebeurtenissen — de teekenen van Messias' geboorte en de teekenen van Zijnen dood — werden gegeven als voorspeld.

Ik rust wederom om dezen Eerw. heer te vragen of de teekenen van zijnen dood op dit vasteland niet iets toevoegen aan het beeld van Christus' loopbaan.

Laat mij in het voorbijgaan uwe aandacht ook op dit feit vestigen: Ik denk dat ik iets zeer schoons en geschikts zie in deze wonderbare teekenen. Ik denk dat het geschikt is dat van Hem die zoowel in de vier Evangeliën als in het vijfde beschreven wordt als het „Licht en het Leven der wereld”, zijne intrede in dit aardsche leven aangekondigd zou worden door een nacht waarin geen duisternis wezen zou, en dat een nieuwe ster een tijdlang in de hemelen verschijnen zou, om een getuige te zijn tot het volk dat „het leven en het licht” hetwelk leven en licht aan het menschdom brengen zoude, inderdaad in de wereld gekomen was. En even geschikt is het dat wanneer Hij, die beschreven wordt als het Leven en het Licht der wereld, nedergelegd wordt in den dood, de wereld de getuigenis zoude hebben van verduistering van het licht. Ik zie een schoone geschiktheid in deze teekenen, en ik zie in dezelve toegevoegde beelden in het leven en de loopbaan van den Heere Jezus Christus.

Iets anders — waarop ik u echter alleen een blik kan laten werpen,

maar ik beloof u in uwe volgende manual een voller ophooping van bewijzen met betrekking tot dit punt — is dit: De overleveringen van de ingeboren Amerikaansche rassen bewijzen het feit dat iets gelijk dit, in het Boek van Mormon beschreven — deze groote rampen en de duisternis die volgde — levendig herinnerd werd door de ouden en duidelijk is in de overleveringen van de ingeboren Amerikanen. Bij voorbeeld, Mr. Bancroft, de groote verzamelaar van inlandsche overleveringen en verdichtselen, na het bespreken van inlandsche overleveringen omtrent den zondvloed, de schepping, het bouwen van den Toren van Babel, de taalverwarring en de verspreiding van het mensdom, en van een zekere herziening die plaats had in de kalender, zegt:

„Een honderd en zestien jaren na deze regeling of uitvinding van de Tolteesche kalender werden de zon en de maan verduisterd, de aarde beefde, en de rotsen werden vaneen gescheurd, en vele andere dingen en teekenen gebeurden. Dit was in het jaar Ce Calli, hetwelk, de tijdrekening herleid zijnde tot ons stelsel, blijkt dezelfde datum te zijn waarop Christus onze Heer leed” — 33 n. Chr.

Wederom, sprekende over een zekere verdeeling, in het Quichekoninkrijk gemaakt, zegt Bancroft, citeerende uit de Geschiedenis van Guatemala door den inlandschen schrijver Juarros:

„Deze verdeeling werd gemaakt toen er drie zonnen gezien werden, hetwelk sommigen heeft doen denken dat het plaats greep op den dag der geboorte van onzen Heiland, een dag waarop het gemeenlijk geloofd wordt dat zulk een meteor gezien werd.”

De dag waarop er drie zonnen verschenen moest ongetwijfeld figuurlijk en zeer duidelijk den tijd uitdrukken waarop zij twee dagen en één nacht hadden van voortdurend licht op het vasteland.

Wederom: Nadaillac, in zijn Voorhistorisch Amerika, voegt er, na het bespreken van zekere scheppings- en zondvloed-overleveringen, dit aan toe:

„Andere overleveringen zinspelen op hevige ontroeringen der natuur, op overstromingen, groote verstoringen, op verschrikkelijke vlooden, waarin plotseling bergen en vulkanen oprezen.”

Ik sla nu een schrifuurplaats op die ik zal voorlezen uit III Nēphi, welke het verschijnen van Jezus op dit land beschrijft. Nadat deze groote rampen hadden plaats gegrepen, vergaderde zich een gezelschap van mannen, vrouwen en kinderen in het land Bountiful, om en bij 2,500 zielen, nabij een tempel die aan de verwoesting ontkomen was. en zij spraken over de groote gebeurtenissen van het jongste verleden en de verandering die zichtbaar was op de geheele oppervlakte des lands. Terwijl zij spraken over deze teekenen die gegeven waren van de geboorte en dood van den Messias, en praatten over den Messias zelf, hoorden zij eene stem. Wat er gezegd werd konden zij eerst niet bepalen, en vanwaar de stem kwam konden zij niet zeggen. Zij werd

echter al duidelijker, totdat zij ten laatste de stem hoorden zeggen: „Ziet mijn geliefden Zoon in denwelken Ik een welbehagen heb, in denwelken Ik mijnen naam verheerlijkt heb, hoort hem!”

„En het geschiedde als zij begrepen, dat zij hunne oogen wederom ten hemel richtten; en ziet, zij zagen een mensch nederdalen uit den hemel; en hij was in een wit kleed gekleed, en hij kwam neder en stond te midden van hen, en de oogen der geheele schare waren op hem gericht; en zij durfden hunne monden niet te openen, zelfs niet tot elkander, en wisten niet wat het beduidde; want zij dachten dat het een engel was, welke aan hen verschenen was.

„En het geschiedde dat hij zijne hand uitstreckte en tot het volk sprak, zeggende:

„Ziet, Ik ben Jezus Christus, van wien de profeten getuigd hebben dat Hij in de wereld zoude komen.

„En ziet, Ik ben het licht en het leven der wereld; en Ik heb uit dien bitteren beker gedronken, welken de Vader mij gegeven heeft, en heb den Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op mij te nemen, waardoor ik den wil des Vaders geleden heb in alle dingen vanaf het begin.

„En het geschiedde toen Jezus deze woorden gesproken had, dat de gansche schare ter aarde viel, want zij herinnerden zich dat het onder hen geprofeteerd was geworden, dat Christus zichzelf na zijne hemelvaart aan hen zoude vertoonen.”

(Wordt vervolgd).

ZIJN ZIJ VAN ISRAËL?

Uit Fransche bronnen komt de ingeving dat de Japanners een vrije vermenging van het bloed van Israël in hunne aderen hebben. De *St. James Gazette* geeft de schijnbaar-juistheid van deze gissingen toe, en haalt als bewijs de volgende feiten aan:

„In de oude Shinto-plechtigheden van Japan zijn sommige zonderlinge gebruiken van een duidelijk Joodsch karakter. De Shinto-tempelen hebben, evenals de Joodsche tabernakel, een heilige plaats en een heilige der heiligen, een voorstelling van een ark en bak. De priesters, *Kan Nushi*, priesters des Heeren, genoemd, dragen evenals de Joodsche priesters witte linnen kleederen, tulbanden en broeken waarin zij het *mochi* of ongezuurd brood, zoeten wijn en de eerste vruchten opofferen. Verscheidene Shinto-feesten vallen op dezelfde dagen als de Joodsche, en vele hunner ceremoniën zijn hetzelfde”.

De *London Spectator* voegt hier de volgende bijzonderheden aan toe:

„Zij hebben eeuwenlang op zichzelf gestaan op hunne eilanden, gedurende welken tijd zij zich hebben ontwikkeld, en opgegroeid zijn onder den drang eener eigen beschaving. Zij hebben evenals alle andere eilanders, iets opgenomen van al de machten waarmede zij in aanraking

kwamen. Zij zijn, evenals de Europeanen, een leenstelsel-tijdperk doorgegaan, en het leenstelsel veroorzaakt ten minste moed en de gewoonte van gehoorzaamheid aan aangenomen leiders. Zij hebben een eigen kunst ontwikkeld, een eigen bijgeloof en eigen overleveringen, een soort van politieke denkwijze die zeer veel verschilt van die van eenig ander Aziatisch volk. Wat zij precies zijn is nog in vele opzichten een verborgenheid voor Europeesche opmerkers; maar het is heel wel mogelijk dat onze breede algemeen-makingen bij het beschrijven van vastelanden niet ten volle op hen toepasselijk zijn — dat zij in den loop der eeuwen, gedurende welke zij in een ongeëvenaarde afzondering vertoefd hebben, een duidelijk onderscheiden volk zijn geworden, hunne sterkte en hunne zwakheid uit oorspronkelijke bronnen puttende, en niet meer Aziatisch dan Europeesch”.

Aan Russische bronnen ontleenen wij het volgende:

„Het geheele oude leenstelsel van Japan bewijst den geschiedschrijver, die tevens een anthropologist is, het, betrekkelijk groote Aryaansche element in het Japansche ras. Maar er zijn andere gewichtige teekenen van dezelfde waarheid. De Japansche dynastie en de Japansche adel zijn — volgens alle betrouwbare verslagen — onderscheiden in hunne fysieke kenteekenen van de massa's van het Japansche volk op zoo'n duidelijke wijze dat de gedeeltelijk Aryaansche oorsprong van de eerste ten minste duidelijk blijkt. Typen van bijna volkomen Aryaansche complexie zijn volstrekt niet zeldzaam. Degenen die menschelijke geschiedboeken beschouwen als de natuurlijke historie van het mensdom, zullen de veel besproken Japansche bekwaamheid om zich onderscheidene trekken der moderne beschaving eigen te maken, beschouwen als bijkomend bewijs van de aanwezigheid eener sterke bijmenging van Aryaansch bloed”.

Sommige menschen belachen het denkbeeld dat het bloed van Israël gevonden kan worden onder verscheidene natiën der aarde, wijd van elkander gescheiden door oceanen en vastelanden, maar ieder die zich de moeite wil getroosten terug te gaan door de cirkels van verleden geslachten, waarvan iedere cirkel wat getallen betreft kleiner is dan de opvolgende, zal ontdekken dat hij niet voort kan gaan door vele eeuwen, zonder op voorouders te komen die gemeen zijn aan millioenen van de nu levende menschen. Het is bewezen geworden dat de Bernadottes, schoon Fransch, verwant waren aan het oude huis van Wasa, en dat Koningin Victoria een afstammeling was van David. Ongetwijfeld wordt het bloed van Israël nu gevonden in de meeste landen der aarde, en het is daarom geen wilde bespiegeling die ethnologisten de aanwezigheid van dat edel bloed in Japan doet veronderstellen.

Deseret News.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

VERVALSCHING.

Waarheid en oprechtheid kenmerken den trouwhartigen mensch, den eerlijken man van zaken, die u nimmer tot zijn eigen voordeel betrekken zal. Eerlijkheid is de eenvoudigste, de meest bescheiden openbaring van den zin voor de waarheid. Een volle maat, een juist gewicht, een zuiver en onbedriegelijk monster, trouw dienstbetoon, strikte vervulling van eenmaal aangegane verplichting — ziedaar wat voor een man van karakter onmisbaar is.

De zucht echter, om een man van karakter te zijn, is niet aan ieder man van nijverheid en handel eigen. Wij klagen — en met recht — dat wij het gewicht niet krijgen, dat de levensmiddelen worden vervalscht, vermengd en verknoeid. Engelsche goederen worden niet meer vertrouwd. Het katoen wordt op allerlei wijzen met „China clay”, stijfjel, magnesia en zink bereid, waardoor het spikkelt en verkleurt. De Chinees mengt zijn thee met ijzervijfjel en doet water in de zijden stoffen. Hij bedriegt de Europeanen op zulk een wijze, dat hij hen juist zooveel vertrouwt als hij zichzelf vertrouwen zou. Amerikaansche gewezen stoffen worden in China dus eerder gezocht dan Engelsche. In Britsch Indië kunnen de Engelschen hunne katoenen stoffen niet meer zoo goed verkoopen als vroeger. De Indiërs spinnen en weven even goed als men het te Manchester doet en zorgen voor hunne eigene katoentjes, ja, de Indische goederen worden in China en Australië verkocht, gelijk de Amerikaansche in Londen en in Manchester. Engelsche werklieden kunnen thans een soort van wetenschappelijke opleiding ontvangen. Braaf! Maar wat baat het, wanneer bedrog en leugen bij handel en nijverheid voorzitten en een lap van quasi 250 el niet meer dan 175 el blijkt te bevatten?

Is het Engeland alleen dat aldus handelt? Frankrijk lengt zijne wijnen aan, kleurt ze, bederft ze. Duitschland levert allerlei namaaksel, dat den schijn heeft van degelijk te zijn en inderdaad niet deugt. Wat is er niet met de Hollandsche haring gebeurd? Slechte haring werd in gebruikte met 's Lands keur voorziene vaten gepakt, die daartoe werden opgekocht en alzoo verzonden. Wat mag er soms wel met Hollandsche boter, met gist, wat met de oude Hollandsche trouw zelve gebeurd zijn? De roem van ons land is de melk; maar aangelengd en blauw van kleur wordt zij onze schande.

De werkman leert mede liegen en bedriegen. Er was een tijd, toen de werkman met hart en ziel bij zijn werk was, toen hij er een eer in stelde zijn werk zoo goed mogelijk te doen. Zie de ouderwetsche huizen

met hunne gebeeldhouwde deuren, hunne degelijke versieringen, hun zwaar en hecht getimmerte er maar op aan. Zie het fraaie oud smeed- en zilverwerk. Met hoeveel beleid en zorg werd alles gedaan! Onze tunnels echter storten in, onze ijzeren bruggen buigen door of waaien weg, onze huizen lekken en barsten open. Zij heeten voltooid, als de stucadoor en de schilder met den behanger eenen schoonen schijn gegeven hebben aan het lichte en luchtige gebouw. Welk een liefde mag de werkman gevoelen voor dit zijn werk? Het is of hij moet leeren, dat de wereld zijn proef is en dat zij niet anders verdient dan vroeg of laat in de handen te vallen van speculanten en hun ganschen aanhang van aannemers, handlangers en werklieden. Toch zit de fout nog meer bij het publiek dan bij aannemers en werklieden, want als het publiek niet met ondegelijk werk tevreden was en schijn zocht voor waarheid; spiegelruiten en schoorsteenmantels en vergulde papertjes voor degelijkheid en deugdelijkheid, dan zou er vanzelf beter werk worden geleverd.

Alle slecht werk is leugen. Het is door en door bedriegelijk en onoprecht. De zonden worden keurig bedekt en vernist; maar zij zijn er. Wordt er dan thans veel gesproken van den adel van den arbeid en van de maatschappelijke beteekenis van den werkman, men mocht wel eerst bedenken dat er geen adel of waarde bestaat zonder waarheid.

Socrates deed uitkomen hoe goed het was, wanneer iemand zich wilde voornemen alles, wat hem voorkwam, zoo volkomen mogelijk te verrichten, zoodat hij, timmerman zijnde, de beste timmerman trachtte te worden, of staatsman, de beste staatsman. Langs dezen weg alleen zal men waarlijk goed in zijne ondernemingen slagen. Er is ook nu — ja, nu misschien meer dan ooit behoefte aan goed werk.

Wedgewood is een bij ons welbekende naam. De man, die hem droeg, was een echt werkman, uit de heffe des volks afkomstig. Hij bleef altijd onvoldaan, wanneer hij niet het beste geleverd had, dat hij leveren kon. Op de hoedanigheid van zijn werk lette hij allermeeft. Hij vroeg zich ernstig af waartoe het dienen moest en liet het door anderen beoordeelen. Dit was de oorzaak van zijn geluk en zijn fortuin. Middelmatig werk kon hij niet dulden. Als zijn werk niet voldeed aan de voorstellingen die hij er zich van gemaakt had, dan nam hij een stok, sloeg het aardewerk stuk, wierp de scherven weg en riep: „Dat kan er niet door voor Josiah Wedgewood!”

Gansch natuurlijk, dat hij al zijn zorg aan zijn werk besteedde, opdat het de volkomenheid zooveel mogelijk mocht naderen. De evenredigheid der vormen, het glazuursel, de versiering, de bruikbaarheid van zijn fabricaat, alles moest met stipte nauwkeurigheid overdacht worden. Den eenen oven voor, den anderen na wierp hij naar den grond wanneer hij een nieuwe verbetering in den zin had. Hij rustte niet, voordat het werk goed was en bracht het langs een reeks van mis-

lukkingen tot volkomenheid. Bijna al de werktuigen, die in zijn fabriek gebruikt werden, had hij òf zelf uitgedacht òf verbeterd. Een groot deel van zijn tijd bracht hij door in de werkplaats, aan de zijde der arbeiders, wien hij één voor één het noodige onderricht gaf.

Menig ondernemer denkt niet aan de toekomst of 't moet zijn, hoe hij spoedig en gemakkelijk rijk zal worden. Niet zelden gelukt hem dit, ten koste van het publiek. Hebben de dingen maar een goeden schijn, dan is het goed. De koper is blijde dat hij zoo goedkoop geslaagd is, en hij, die het werk leverde, is blijde dat zijn klant hem niet te zeer in de kaart kijkt. Maar goed en duurzaam, schoon en voorbeeldig werk wordt op die wijze niet geleverd.

Ondertusschen stijgen de loonen en wordt er voortdurend meer loon geëischt. Op een samenkomst van werklieden mat een der sprekers de voordeelen van de zoogenaamde werkstakingen breed uit. Mijn leer, zoo zeide hij, luidt aldus: „Doe zoo weinig als gij kunt, en zie het hoogste loon te krijgen.” Deze leer zou, trouw^w gevolgd, de volkomen ondergang zijn van den eerlijken arbeid. Deze zou er geheel door ontadeld worden. Een ander spreker koos een ander gezichtspunt: De werkstakingen en de daartoe strekkende u'nie's waren uiterst onzedelijk, zoo meende hij. Hij verhaalde dat hij te Edinburg een man was tegengekomen, die dood op zijn gemak met de handen in den zak langs de straat slenterde. Een jongen, die hem tegenkwam, had hem toegeroepen, „Je neemt het gemakkelijk op, vandaag!” — „Wat zal ik je zeggen,” had het antwoord geluid: „'t is mijn tijd niet, 't is de baas zijn tijd.”

Overgenomen.

De schrijver van het voorgaande brengt ons met bekwame pen onze maatschappelijke gebreken en dwaasheden onder 't oog. En wat hij zegt van het maatschappelijk werk, kan ook volkomen op het geestelijke toegepast worden. „Alle slecht werk is leugen”. Ook het slechte werk om de spijs, die blijft tot in het eeuwige leven. „De zonden worden keurig bedekt en vernist; maar zij zijn er.” Allen die zichzelf en anderen diets maken dat hun werk goed genoeg is omdat het schijnschoon is, zullen bedrogen uitkomen. „Eens iegelijks werk zal openbaar worden: want de dag zal het verklaren, dewijl het door vuur ontdekt wordt; en hoedanig eens iegelijks werk is, zal het vuur beproeven”. Geen prullewerk zal de vuurproef kunnen doorstaan. Men kan zichzelf met valsche overleggingen bedriegen, maar alleen de ware dader des werks zal gelukzalig zijn in zijn doen.

I. K.

APOSTEL CHARLES W. PENROSE.

De vacante plaats in den Raad der Twaalf Apostelen, veroorzaakt door den dood van Ouderling Abraham O. Woodruff, is gevuld geworden. De voor deze hooge positie gekozen man is Ouderling Charles W. Penrose, die vele jaren lang hoofdredacteur is geweest van de *Deseret News*. Zijne verhooving tot het Apostelschap zal algemeene verheuging en bevrediging geven door de geheele kerk, daar hij zich bemind gemaakt heeft door zijnen langdurigen en getrouwen arbeid in de zaak der waarheid.

Charles W. Penrose werd den 4den Februari 1832 te Londen, Engeland, geboren. Hij werd den 14den Mei 1850 gedoopt, en werd verordineerd tot Ouderling op 6 Januari 1851, en werd toen op zijne eerste zending gezonden naar Maldon, Essex. Hij was de eerste Moormoonsche Ouderling die dat gedeelte des lands bezocht en ging daar letterlijk zonder buidel en male. Hij had ongewoon succes, en slaagde er in te midden van veel tegenstand vele vertakkingen van de Kerk te stichten. Langer dan tien jaren arbeidde hij in verschillende districten van Engeland, predikende, doopende, presideerende over conferentiën en schrijvende voor de *Millennial Star*. In 1861 emigreerde hij naar Utah, en in het najaar van 1865 keerde hij naar Engeland terug. Gedurende deze zending arbeidde hij twee jaren lang aan de *Millennial Star*. Na een afwezigheid van drie-en-een-half jaar keerde hij terug naar Zion. In 1885 ging hij op een korte zending naar de Vereenigde Staten, en daar zijnde werd hij wederom op zending geroepen naar Europa. Toen arbeidde hij in bijna alle deelen van de Britsche eilanden, en bezocht menig rijk op het vasteland.

Ouderling Penrose is altijd zeer nauw vereenigd geweest met het werk van de Kerk tehuis en in den vreemde. In 1877 werd hij door President Brigham Young geroepen om zijn bijstand te verlenen in de redactie-afdeeling van de *Deseret News*, en in 1880 werd hij aangesteld tot hoofdredacteur, welke positie hij sedert dien tijd eenige malen bekleed heeft met opmerkelijke bekwaamheid. Ofschoon hij welbejaard is, is Ouderling Penrose nog gezond en werkzaam.

HET GELUKSELIXER.

EEN FABEL.

Er was eens een jongeling die, geen genoegen vindende in het leven dat hij leidde, heenging om naar geluk te zoeken. Hij trok vele landen door en had vreemde avonturen. Met zijn zwaard behaalde hij roem, met zijne talenten verzamelde hij groote rijkdommen. En zijne bevalligheden verwierven hem eene schoone maagd. Maar hij werd

alles „beu”, en werd mistroostig, want uit zijne genoegens werd geen geluk geboren. Derhalve vloekte hij zijn lot, en, het voorhoofd gefronst, vervolgde hij zijnen weg met ijzeren wil, maar zinkende hoop, totdat hij ten laatste, op een duisteren avond, toen hij langs den weg reed, twee dieven zag die een' bejaarden Kluizenaar sloegen met het oogmerk hem te dooden.

De jongeling snelde, met getrokken zwaard, te hulp, en hij versloeg de twee boosdoeners, en de grijsaard zeide hem dank in den naam der goden. Toen nam de Kluizenaar den jongeling mede naar zijne grot, en voedde hem, en vroeg hem zijnen wil. Derhalve vertelde de jongeling van zijn vruchteloos onderzoek, en bejammerde zijn onzalig lot. Waarop de Kluizenaar opstond, en een gouden kruik te voorschijn bracht, en haar hem gaf, en hij sprak aldus:

„Aanschouw het Geluks-elixer! Hierin bevinden zich de vermengde uittreksels van alle vreugden, gedistilleerd uit de deugden van het menschedom. Eeuwige hemelsche zaligheid is in de handen van hem die deze kruik bezit. Dankbaar geef ik haar aan u, de vrucht van den arbeid mijns levens, hetwelk gij bewaard hebt. Ga, en moge zij u van nut zijn!”

Toen nam de jongeling eerbiedig het Geluks-elixer aan, en ging met groote vreugde ermede heen. Snel en behoedzaam begaf hij zich naar zijn kasteel, opdat hij onderweg niet beroofd zoude worden. En hij liet groote grendels en sluitboomen op zijn poorten maken, en daar, in eenzaamheid en afzondering, opende hij de kostelijke kruik, en nam van den inhoud.

Zoo gingen de dagen en de weken voorbij, en de jongeling nam geregeld zijn portie. Toch kwam het Geluk niet. Norsch, en in somberheid, wachtte hij te vergeefs, en toen kwam er een groote woede over hem, en hij vloekte zijn lichtgeloovigheid. Hij greep zijn groot zwaard en zwoer een grooten eed, en reed spoorslags met zijn strijdros naar des Kluizenars grot. Daar riep hij luid, en de Kluizenaar kwam te voorschijn met een glimlach, en boog. Toen greep de jongeling zijn baard, en spuwde in zijn gelaat, en riep, schuimende van toorn, uit:

„Gij botterik! Gij domkop! Uw vernuft is zoo bekrompen als uw baard lang is. Met mijn eigen handen heb ik uwe kruik veilig bewaard. Iederen morgen at ik ervan. Spreek, gij lage leugenverkooper, waar is mijn Geluk?”

Toen stond de Kluizenaar in zijn gramschap op, en sloeg de kruik met zijn staf, zoodat zij in duizend stukken viel, en de jongeling deinsde ontsteld terug.

„Dwaas!” schreeuwde de Kluizenaar, „anderen hadt gij moeten voeden, niet uzelfen!”

Uit het Amerikaansch.

IN DROEVE DAGEN.

In overpeinzing, mijne broeders en zusters, zet ik mij neer, om datgene te overdenken wat mijn gezin en mij zeer droeve dagen heeft bezorgd. U den strijd te beschrijven en aanvechtingen van kwade zijde is mij niet mogelijk, en dat is ook mijne bedoeling niet. Maar dat deze paar letteren mogen strekken tot sterkte voor hen, wie de toekomst met zware tijden bezoeken zal, en dat er recht gedaan worde aan allen die er aanspraak op hebben.

Mijn zoon Willem (mijn oudste zoon) is, trots menselijke kennis en opoffering, trots verordeningen welke het Evangelie van Jezus Christus den geloovigen biedt (Jakobus 5:13-15), trots *alles*, gestorven.

Waarom?

Menigmaal heb ik mijnen Schepper gevraagd, waarom, mijn God, moet mijn zoon zoo lijden? Genees hem door de macht welke Gij Uwen knechten hebt gegeven, of neem hem uit zijn lijden. Noch het eene noch het andere geschiedde. Toen het echter des Heeren tijd scheen te zijn, toen nam Hij hem weg. Waarom? „Mijne gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uwe wegen zijn niet mijne wegen, spreekt de Heere”. *Daarom* heeft het den Heere behaagd hem tot zich te roepen. Om hem verder te bewaren voor het kwaad dat de wereld biedt, en Hij een beter werk aan de andere zijde des grafs voor hem had, daarom, zoo meen ik door de inspiratie van Zijnen Geest te gevoelen, heeft het onzen Hemelschen Vader behaagd hem weg te nemen tot den tijd der opstanding, waarin wij hem, volgens beloften, terug zullen krijgen. Dit is voor ons een heerlijke troost, staat te mogen maken op de beloften des Heeren.

Nu, mijne broeders en zusters, die in werken, gebeden of gedachten hebben medegewerkt om onze droeve dagen te verlichten, en voornamelijk enkele broeders en zusters, die *nacht* en *dag* ons en onzen lieven afgestorvene in lijden en verdriet hebben bijgestaan ten koste van groote opoffering, aan U betuigen wij onzen hartelijken dank, met eene bede in onze harten, dat U allen dergelijk lijden bespaard moge worden. De Heere zal U zeker zegenen voor Uwe opofferende liefde en toewijding.

Ik getuig hierbij dat het Evangelie van Jezus Christus, als gepredikt door de Heiligen der Laatste Dagen, en waarvan ik door de genade des Heeren deelgenoot ben, de waarachtige waarheid is. Zonder den balsemenden invloed van den Heiligen Geest zou deze slag mij schier onverdragelijk zijn. Ik wensch daarom, en om de goddelijke vooruitzichten, te volharden in den strijd, den mensch in het vleesch te overwinnen en Gode gelijkvormig te worden. Dat God ons allen moge zegenen en sterken in den strijd des levens, is mijne innige wensch en bede voor u en mijn gezin in Jezus' naam. Amen.

Rotterdam, 25 Juli 1904.

R. WILLEMSTIJN.

GENEZEN DOOR DEN DOOP.

Door één onzer stadgenooten kwamen wij in aanraking met het „Mormonisme”. Sedert dien tijd hebben wij deze leer onderzocht en bevonden met Gods Woord te harmoniëeren. Wij werden toen gedoopt door Ouderling C. F. E. Weenig Jr. den 11den Juni 1904. Mijne vrouw was sedert de dagen harer jeugd lijdende aan vallende ziekte of toevallen. Maar sinds ze gedoopt is, is zij geheel gezond geworden.

Wij geven onzen Hemelschen Vader de eer voor Zijne goedheid, hopende dat velen door deze getuigenis mogen komen tot een onderzoek van het heilig en rein Evangelie.

H. DE BOEFF.

E. C. DE BOEFF, geb. HARTMAN.

DORDRECHT, 9 Juli 1904.

VARIA.

HET DRANKMISBRUIK IN ONS LAND.

Tusschen de jaren 1800 en 1850 had in 't gebruik van gedistilleerd in ons land een geleidelijke daling plaats gegrepen: van 9.8 Liter per hoofd der bevolking in 1807 tot 7.08 Liter in 1854. Sedert kwam echter een keer en al spoedig nam 't gebruik toe op inderdaad schrikbarende wijze. In 1870 reeds geklommen tot 7.61 L., was het in 1877 gestegen tot 9.98 Liter.

De aanwas van het verbruik in 10 jaren tijds met 30% stond buiten elke verhouding tot de vermeerdering der bevolking. Terwijl de bevolking van Amsterdam toenam met 17%, vermeerderde het drankgebruik met 44% en terwijl van 1850 tot '75 de bevolking van Nederland toenam met 25% klom 't drankgebruik met 80%. In 1877 werd in Amsterdam, kinderen en vrouwen meegerekend, ieder geacht 14.95 Liter 's jaars te gebruiken. In Groningen was het nog erger en was 't gebruik per hoofd 25 Liter.

Ook op andere wijze bleek de toeneming van 't misbruik. Zoo bedroeg te 's Gravenhage het aantal gearresteerden wegens dronkenschap in 1870: 243; in 1878: 1250; te Amsterdam in 1865: 2065; en in 1878: 6063; cijfers die allicht tienmaal grooter zouden zijn geweest, indien alle beschonkenen waren opgebracht.

De toeneming hield gelijken tred met de vermeerdering van het getal drankhuizen. Den Haag telde er in 1872: 604, in 1878: 955, terwijl er in 1879 nog weer 157 bijkwamen. Amsterdam had in 1858 één drankhuis op 171, in 1878 een op 146 inwoners. Het aantal slijters, tappers, wijnhuishouders en koffiehuishouders in ons land, in 't patentrecht aangeslagen, in 1850 reeds 33663, was in 1860 geklommen tot 35909, in 1878 reeds tot 45154. In dat laatste jaar waren in ons land 6900 bakkers en 6933 slaggers, tezamen 13833 bakkers en slaggers en — meer dan 45000 tappers, d. w. l. tapper op de 90 zielen. Ongeveer elke 18 gezinnen moesten dus één drankhandelaar onderhouden. Het aantal tapperijen was 31 Dec. 1902 gedaald tot 23429. Het gebruik van gedistilleerd daalde van 9.38 Liter in 1881 vrij geleidelijk tot 8.05 Liter in 1902.

HYMNUS.

Van alle tongen die op aard U loven,
Stijgt, duizendvoud, het vroom gezang naar boven,
En aller taal smeekt hulp en troost.
Naar U, naar U dat onbegrensd verlangen,
Voor U, voor U die beden, die gezangen,
Van Noord en Zuid, van West en Oost.

Deedt gij, o Heer! op 't Pinksterfeest niet dalen
De rijke gaaf van tongen en van talen,
En allen luistren naar uw woord?
En mocht het niet ons van uw gunst getuigen,
Dat waar we op aard, in ootmoed, voor U buigen.
Uw Godlijk oor ons allen hoort.

Eens zal de dag, de Groote dag, verschijnen,
Als aard en hemel voor uw aangezicht verdwijnen,
En alles voor U knielen zal:
Dan zal één Hymnus aller lied vervangen:
Eén Heer, één God, één Volk!" — en in die zangen
De juichtoon smelten van 't Heelal.

J. P. HEIJE.

OVERLEDEN.

SMIT. — Te Harrisville, Utah, 14 Juli 1904, Dirk Smit, zoon van Wilbrand en Jansje Smit, geboren te Morige (Groningen), 8 April 1877, gedoopt te Blijham den 24 Februari 1902, door Ouderling Lucas Venema, die hem ook bevestigde.

WILLEMSTIJN. — Te Rotterdam, 21 Juli 1904, Willem Willemstijn, zoon van Rinskinus en Sietske Willemstijn, geboren te Amsterdam 28 April 1891, gedoopt te Rotterdam den 9 Juni 1900 door Ouderling Jos. C. Platt, en bevestigd door Ouderling Alex. Nibley.

I N H O U D:

Het „Vijfde Evangelie”	Biz. 233	In droeve dagen	Biz. 246
Zijn zij van Israël?	„ 239	Genezen door den loop	„ 247
Vervalsching	„ 241	Varia	„ 247
Apostel Charles W. Penrose	„ 244	Hymnus	„ 248
Het Gelukselixer	„ 244	Overleden	„ 248

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam..

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.